

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Δεσποίνε, ειπε ο Γκονζάγκας στην Αύγη και στη ντόνα Κρούζ, με μία ειρωνική ευγένεια, ίσως θα έχετε πολύ καρό νά θαυμάσετε την άνατολη τού ήλιου... Μπορείτε λοιπόν—άν αυτό σ'άς εινε ευχάριστο—πριν ήπουμε στην πολιτεια, νά κατεβήτε από τ'όμάκι και νά μαζέψετε λουλούδια από τούς άγρους εδώ γύρω... Τίποτε δέν μ'ας βιάζει...

Η Αύγη με φρίκη μαζεύτηκε στο βάθος τού άμαξιού και άρνήθηκε νά κατέβη κάτω. Δέν ήθελε ν' άντικρύση ούτε τά προσέλητικά βλέμματα τού Γκονζάγκα, που θά κτύπαζαν ειρωνικά τ'αυφικιά της φόρεμα και τά κόκκινα υμάτια της, ούτε τούς φίλους του, που είχαν πειραχθεί από τόν μίσος τού δολοφονού τού Νεβέρ, έναντιον αυτής τής ίδιας και τού Λαγκαρντέρ.

Μά ή ντόνα Κρούζ σκεφτόταν διαφορετικά:
—Έλα, τής ειπε. Αν καθυστερήσουμε έτσι τή φυγή τών άπαγαγών μας έστω κι' ένα τέταρτο, αὐτό τόν καιρό θά τόν κερδίσουν εκείνοι που τούς καταδιώκουν... ο 'Ερρίκος σου...

—Αν ο 'Ερρίκος δέν πεθανε, βρίσκεται πολύ μακριά, άπάντησε θλιβερά ή Αύγη ντέ Νεβέρ, που τó θάρρος της τήν ειχε έγκραταίψει.

—Πού τó ζέρετε αὐτό;... Έγώ είμαι κι' Αταιγιανοπλάτα, άδερφοῦλα μου, κι' έχω λίγο τó χάρισμα νά μαντεύω... Έ, λοιπόν... σού λέω έγω ότι ο Λαγκαρντέρ σου βρισκεται κοντά.

Η νέα κόρη άνασκήρτησε:

—Ω! Αν έλεγεσ τήν αλήθεια! φώναξε. Φλώρα!... άγαπημένη μου Φλώρα!... νοιάζω πώς άν με είχαν άπαγάγει μόνη μου, θά ήμουν κιόλας πεθαμένη!... Μαζύ σου, μπορώ ακόμα νά έλπίζω...

—Έλπιε!... Σ' έξορκίζω... και φανού δυνατή!...

Καθώς ή δυο φίλες φιλιόντουσαν, τó πρόσωπο τού Γκονζάγκα φάνηκε πάλι από τó παράθυρο τού άμαξιού:

—Λοιπόν, άρνείστε νά δεχτήτε τήν πρότασί μου; τή ρώτησε. Και όμως ειχα κάθε λόγο νά έλπίζω ότι θά σ'ας φανίσταν ευχάριστη.

—Δεχόμαστε, άπάντησε ή ντόνα Κρούζ. Εύχαρηστηθήτε νά πητε νά σταματήση τó άμάκι.

—Έπειτ' από μία στιγμή, ή δυο κόρες κατέβηκαν άπ' τó άμάκι τους κι' έβριθαν μία μαζιά στη δροσόλουστη έξοχη, που άπλωνόταν γύρω τους. Σέ κάθε φύλλο, σέ κάθε χορτάρι, έλαμπε κι' από μία σταγόνα δροσιάς. Η έξοχη δολόκληρη φαινόταν σπαρμένη από μαργαριτάρια. Μερικά στέβιζαν, μακριά προς τήν άνατολή, έφραζαν τόν ορίζοντα.

Μά ή καρδιά τής Αύγης και τής ντόνας Κρούζ μάτωναν πολύ γιά νά σπολαύσουν αυτές τις χαρές τής φύσεως.

Πιάστηκαν από τó μπράτσο και μαργαριτάρια πιά πολύτιμα από όλα όσα κοιτόντουσαν στους κάμπους, ξεπρόβηλαν από τά μάτια τους: Δάκρυα που νου κι' άγάπης.

Καθώς έπροχωρούσαν, ή ντόνα Κρούζ ειπε:

—Έδώ εινε λιγώτερο ώραία από τήν Ισπανία... Άγαπώ πολύ τήν Ισπανία μου... Προς αυτήν ηγαίνουμε τώρα... και όμως, είμαι θλιμμένη... Για σένα, γιά μένα τήν ίδια, Αύγη, θά έπρεπε νά προσευχόμαστε νά μ'ην περάσουμε τά σύνορα...

—Μοῦ λές νά έλπίζω πάντοτε, άπάντησε ή κόρη τού Νεβέρ, μά νά που αμειβάλλεις τώσα και σ'... Πράγματι, άν περάσουμε τά σύνορα, είμαστε χαμένες...

—Καθόλου, άπάντησε ζοηρά ή ντό-

να Κρούζ, Έγω φίλους στην Ισπανία, τούς Ταιγγάνους τού δ'ρουε Μπαλουτρόν... Αυτοί θά μ'ας υπηρετήσουν...

—Οι Ταιγγάνοι υπηρετούν μόνο αὐτούς, που έχουν χρυσάφι, κι' εῖς δέν έχουμε...

—Θά μ'ας στείλῃ ή μητέρα σου από τó Παρίσι... Μά πριν φτάσουμε στην Ισπανία, μπορώ νά συμψουν πολλά πράγματα.

Καθώς μιλούσε, ή ντόνα Κρούζ ειπε τó χέλιος ένός λάκκου μία τούφα άγριοχόρτα, που κάθε κλαδί τους ειχε στην άκρη του ένα λουλούδι κόκκινο. Πήδηξε άμέσως, έκοψε έν' από τά λουλούδια αὐτά κι' άφοῦ κτύπησε με προσοχή τά πέταλά του, άρχισε νά ξεφυλλίζει ένα-ένα, άργά και κανονικά.

Δέν άκουγε πια τή τής έλεγε ή φίλη της και τά μεγάλα της μάτια άκουε πάρει μία έκφραση μυστηρίου.

Έξαφνα, πέταξε τó λουλούδι, έπιασε τó μπράτσο τής Αύγης και τής τó έσφιξε, λέγοντάς της με σιγαή φωνή:

—Ψύρε!... Κτύπησε προς τήν διευθυνσι τού ήλιου και πρῶ πάντων μ'ην προφερεις ούτε μία λέξι μ'ην κάνεις ούτε μία κίνησι.

Η Αύγη ύπακουσε και γύρισε τó κεφάλι της. Μά ήταν τώση ή συγκίνησί της και χλωμίσε τόσο, ώστε ο Γκονζάγκας έκανε μεταβολή σ'τ' αλογό του και βύθισε τ' άήνοχη βλέμματά του στον ορίζοντα.

Και τότε ειπε αὐτό, που κτύπησε ή Αύγη ντέ Νεβέρ.

Έπάνω σ' ένα λοφίσκο, διέκρινε τήν σιλουέττα τού 'Ερρίκου ντέ Λαγκαρντέρ, ο οποίος, καθώς ειχε γιά φόντο πίσω του τó δίσκο τού ήλιου που άνέτελε, τού φάνηκε σαν κάποιος μυθικός ήρωας, που σάλευε τó σπαθί του.

—Στό άμάκι, δεσποίνε! φώναξε ο Γκονζάγκας. Θά πάμε ν' αλλάξουμε αλογά σ'ή Σάρτηρ και θά ξαναφύνομε άμέσως... Βιάζόμαστε!

Η ντόνα Κρούζ κάρφωσε άπάνω του τó διαπεραστικό τής βλέμμα και τού απάντησε τολημρά:

—Πιρό όλιγοῦ όμως δέν βιαζόμαστε, πρίγκηψ... Μά ειτε κάνετε γρήγορα, ειτε όχι, τίποτε δέν θ' αλλάξει άπ' όσα εινε γραφτό νά γίνουσι. Η μοίρα τών ανθρώπων εινε γραμμένη στον ήλιο, που άνετέλλει. Κι' έγω ξεχωρίσα πρῶ όλιγοῦ σ' αὐτόν τó σμηάδι τού θαιαῖου γιά σ'ας.

Ο Γκονζάγκας έτριξε τά δόντια του, καταβάλλοντας μία μεγάλη προσπάθεια, γιά νά συγκρατήση τή λύσσα, που μοιγόγκριε μέσα του έναντιον τής Αταιγιγάνας. Συγχρόνως, οι φίλοι του, που άκουσαν τά λόγια τής ντόνας Κρούζ, ένιωσαν ένα ρίγος νά περιάν από τή ράχη τους.

Η νέες κόρες ξαναεθέθηκαν στο άμάκι και σέ λίγο ή συνοδεία μπήκε μέσα στην πολιτεια.

Ο 'Ερρίκος ντέ Λαγκαρντέρ ειχε τήν όρασί του πολύ διαπεραστική. Από τó ύψος τού λοφίσκου, ειχε διακρίνει μέσα στον δειλο τών φυλάδων, που μόλις φαινότουσαν, μία λευκή σιλουέττα.

Η καρδιά του άνασκήρτησε τότε... Η πρώτη του κίνησις, ήταν νά άρμηση μπροστά, με τó κεφάλι χαμηλά, μόνος έναντιον όλων αὐτῶν τών άνδρων, έναντιον τών τειχῶν τής Σάρτηρς, έναντιον όλου τού κόσμου, άν παρουσιαζόταν άνάγκη, γιά νά ξαναπάση τήν Αύγη, τήν όποια ειχε δει μακριά κι' ή όποια ίσως τόν ειχε δει κι' αὐτή.

Μά συλλογιόστηκε πώς θα ήταν τρέλλα νά τά βάλῃ στα όλοφάνερα μ' ένα πρίγκηπα αὐτός ο άγνωστος, που φορούσε ακόμα τή στολή τού καταδικού, μ' έναν πρίγκηπα, ο όποιος

Τό άμάκι μπήκε σέ λίγο μέσα στην πολιτεια...

φμιζόταν ως ο καλύτερος φίλος του αντιβασιλέως κι' ο οποίος θα έσπευδε να διακηρύξει τη φιλία του αυτή στη Σάρτρη, όπου θ' άργουσε ακόμα να φτάσει η είδησις της άτιμίας του και της φυγής του.

Ο Γκονζάγκας μπορούσε να έχει κατασκόπους στη Σάρτρη. Μπορούσε ακόμα να σηκώσει τη φρουρά της πόλεως στο πόδι κι' έτσι, άντι να κερδίση ο Λαγκαρντέρ το παιγνίδι, να το χάση.

Δέν ήταν πολύ κιάλιας τό ότι ήξερε πώς η Αύγη βρισκόταν τόσο κοντά και πως μπορούσε να τη φτάση όποτε ήθελε.

Ίσως έξ άλλου ο Γκονζάγκας, νομίζοντας πως ο διώκτης του ήταν ακόμα πολύ μακριά να χασομερούσε μερικές ώρες στην πόλι. Οί σύντροφοί του, έπειτ' από τόσο δρόμο, θα πεινούσαν και θα φρόντιζαν χωρίς άλλο να γεμίσουν τ' άδειανό στομάχι τους.

Τότε ο Λαγκαρντέρ, αφού θα στεκόταν στη Σάρτρη μονάχα για να πάρη τρία άλογα, θα πήγαινε μερικές λεύγες μακριά να περιμενη τους φυγάδες με τό σπαθί του στο χέρι.

ΉΑφού έκανε τις σκέψεις αυτές, ο Λαγκαρντέρ κάθησε στη χλόη, με τό κεφάλι του άναμεσα στα χέρια του και παραδόθηκε στους στοχασμούς του.

Όλο τό παρελθόν του αναγύρισε στη μνήμη του, από τη νύχια που είχε παρει μέσα στην τάφο του πύργου τού Καυλούς ένα παιδάκι, που ήταν τώρα γυναίκα, για γυναίκα, που την άγαπούσε με όλη τη δύναμη της καρδιάς του.

Τού φάνηκε πως άκουγε την ίδια του φωνή, τη στιγμή που όρκιζόταν πάνω άπ' τον έτοιμοθάνατο Νεβέρ: «Όλοι οι δολοφόνοι θα πεθάνουν από τό χέρι μου!... Οί ύπηρέτες στην άρχή, ο άφέντης κατόπι!»

Πόσος καιρός είχε περάσει από τότε!... Ο ένας κατόπι του άλλου οι δολοφόνοι τού Γκονζάγκας είχαν πεθάνει, σκοτωμένοι από τό χέρι τού Λαγκαρντέρ. Έμεναν μόνο ακόμα ο Φίλιππος Γκονζάγκας, ο άδελφοκτόνος άδελφος, κι' ο έπιστάτης του Πευρώ. Αυτούς φαινόταν πως τού τους άμφισθητούσε ακόμα ο δάσθαλος. Τέσσερες άδιάφοροι, τέσσερες φίλοι τού Γκονζάγκας, είχαν σκοτωθή άντι αυτών.

Μά στο τέλος, ο Νεβέρ θα έπαιρνε την εκδίκησή του! Ο Λαγκαρντέρ θα κρατούσε τον όρκο του.

Και, καθώς άναπολούσε τό παρελθόν, συλλογίστηκε τό μέλλον. Είδε πως έπρεπε να χυθή πολύ αίμα ακόμα, πριν έρθει η ώρα που θα μπορούσε να πη στην Αύγη ντε Νεβέρ: «Άγαπημένο μου παιδί, όλα παιά τελείωσαν, και οι τρόμοι και οι πόνοι... Γίνου εύτυχισμένη κοντά μου... γίνου εύτυχισμένη για μένα!»

Πότε θάρχόταν αυτή η ώρα;... Ίσως έκείνη την ήμέρα... Ίσως λίγο άργότερα... Και η ώρα αυτή θα σημαινε τό τέλος ενός ανθρώπου, που τόσα εγκλήματα τον έβάραιναν...

Βέβαια, ο Γκονζάγκας θα πέβαινε!... Μά αυτός, ο Λαγκαρντέρ δέν θα ύπέκυπε κάτω από τα γτυπήματα των άλλων;... Όλες οι πίκρες, όλες η δοκιμάσεις, όλοι οι πόνοι δέν θα τήγαιναν έτσι στα χαμένα;... Όλα τα όνειρα δέν θα διαλυόντουσαν σαν καπνός;

«Όχι, ψιθύρισε ο Λαγκαρντέρ γιατί υπάρχει η άγάπη... και η άγάπη τά νικάει όλα, όταν είναι άγνή!»

Ο Ιππότης όνειροπολούσε έτσι περισσότερο από μία ώρα. Ο Κοκαρντάς κι' ο Παπουάκι, όποτε καν σκέφτηκαν να ταραξούν τους στοχασμούς του. Άπεναντίας, έπωφελοόμενοι της εύκαιρίας, είχαν πλασιάσει πλαί-πλαί κι' είχαν άποκοιμηθή.

Ο Λαγκαρντέρ τους σκούνησε για να ξυπτήσουν και, όταν άνοιξαν τά μάτια τους, τούς έπε: «Φίλοι μου, θα έχετε τό δικαίωμα ν' άναπαυθήτε, όταν θ' άπελευθερωσώμενη την κόρη τού Νεβέρ.

«Ναι! Ναι! φώναζε ο Κοκαρντάς. Και μου φαίνεται πως αυτό θα γίνη άπόψε.

Ο Παπουάκι πρόσφερε τό άλόγο του στον Ιππότη κι' ο ίδιος κάθισε πιωκάπουλα στο άλογο τού Κοκαρντάς. «Έτσι, σε λίγο έφτασαν κι' οι τρεις σ' άπόσται έκαστό περίπου μέτρων από την κεντρική πύλη της πόλεως.

Ο Λαγκαρντέρ είδε να βγαίνουν έκείνη τη στιγμή έξω καμια τριανταριά καθάλαρηδες, που φορούσαν τη γαλιάρια στολή των Γάλλων δραγόνων για να τον συναντήσουν και φαινόταν πως είχαν ένοχληθεί έπιτηδες γι' αυτόν.

Ήπειδή τέτοια πράγματα δέν άνησυχούσαν καθόλου τον Ιππότη, έξακολούθησε τό δρόμο του, χωρίς να λιγιστέη καθόλου την ταχύτητά του.

Όταν πηλίσισε όρκετά, ο νεαρός άνθυπασιπτής, που ήταν έπικεφαλής των έραγόνων, ύψωσε τό σπαθί του και πρόσταξε τούς άντρες να σταματήσουν, πράγμα που ο Λαγκαρντέρ τό έκανε άμέσως.

«Ποιοί είστε; ρώτησε τότε ο άνθυπασιπτής. «Ο Ιππότης Έρρίκος ντε Λαγκαρντέρ... κι' οι δύο σύντροφοί μου, Παπουάκι και Κοκαρντάς, όπλοδιδάσκαλοι, άρχισπαθισαί και γνώσται όλων των μυστικών κώλων τού σπαθιού.

Ύπήρχε άρκετή ειρωνεία σ' αυτά τά λόγια, πράγμα που έκανε τον άνθυπασιπτή ν' άνησυχήση. «Ασφαλώς θα είχε άκούσει να γίνεταί λόγος για τά κατωρθώματα τού Λαγκαρντέρ και, άν είχε τώρα διαταγή να τον συλλάβη, ήξερε πολύ καλά ότι ούτε αυτός, ούτε οι άνδρες του δέν θα μπορούσαν να κάνουν τίποτε.

«Μπορώ να μάθω, ρώτησε ο Ιππότης, αντιλαμθανόμενος της σεινογάρια τού συνομιητό του, μπορώ να μάθω για ποιά λόγο βελησάτε να πληροφορηθήτε ποιάς είμαι; Ξέρω ότι η Σάρτρη είναι μία πολύ σιλέξην πόλις και δέν φανταζόμια να ύποδέχεται έτσι όλους όσους μπαίνουν σ' αυτή... Άποδείξεις, ένας όμιλος καθάλαρηδων κι' ένα άμάξι, που μπήκαν πρσ όλίγου στα τέλη της πόλεως σας, χωρίς ν' άνησυχήση για να τους ύποδειγνή... Κι' όμως, ήσαν άνθρωποι ύψηλης περιηπής, σας βεβαιώω...»

Ο άνθυπασιπτής τά είχε χαμένα: «Τό άγνωτό, κύριε, άπάντησε, Έγώ περιορίζομαι άπλούστατα να συμμορφωθώ με τις διαταγές που έχω λάθει...»

«Α! Έχετε λάθει διαταγές... Θα ήταν άδικαίρια: να σας ρωτήσω ποιάς σας τις έδωσε και τί άφορούν;»

«Τις διαταγές αυτές, άπάντησε ο άνθυπασιπτής, μου τις έδωσε ο λογαγός μου και μπορώ να σας βεβαιώσω ότι δέν πρέκειται να σας συλλάθω...»

«Θα ήταν κρία, άν είχατε τέτοιο σκοπό, έκανε ειρωνικά ο Λαγκαρντέρ, γιατί θα λέρωναι έτσι με τό αίμα σας τη στολή σας. Μά τέλος πάντας, ποιάς είν' ο σκοπός σας;

«Νά σας ανοδοσω ως τον πρεβότο της Άστουμιάς, ο όποιος θέλει να σας μλήση για κάποιο ζήτημα που τό άνοώω...»

«Ασφαλώς, ο νεαρός δέιωματικός ή-ταν άνθρωπος καλής στέως. Αυτό φανέρωναν τόσο τά λόγια του, όσο και τό ειλικρινές παρουσιαστικό του.

Όστόσο, πίσω άπ' αυτήν την ιστορία, κρυβόταν χωρίς άλλο, κάποια παγίδα, για την όποια ο Λαγκαρντέρ έκανε χίλιες σκέψεις. Ίσως να τον παραμόνευσε πουθενά μέσα στην πόλι ο Γκονζάγκας με τούς άνθρώπους του και να τού σκάρωνε κανένα άσχημο παιγνίδι. «Έτσι, έκείνο για τό όποιο ήταν σίγουρος πως τον περιμενε στη Σάρτρη, ήταν ο κίνδυνος.

Μά μπορούσε να βρη εύκαιρία να συναντήση εκεί την Αύγη και να παρουσιάση σ' αυτήν. Αυτή η τελευταία σκέψη, έβιδωξε ύλες τις άλλες. Τι τον ένοιωζε άλλωστε για τον κίνδυνο; «Πηγαίνετε μπροστά, είπε γελώντας στον άνθυπασιπτή, κι' έλπίζω σε λίγο να έχω μία πολύ ενδιαφερόμενα συνομιλία με τον πρεβότο σας.

Ο νεαρός άνθυπασιπτής άνορθώθηκε περήφανος, με τη σκέψη πως θα μπορούσε να καυχήση στους φίλους του και στις φίλειόδες του ότι είχε αναγκαστή τό ροβερό και τρομερό Λαγκαρντέρ να τον άκολουθήση πειθήνιος σαν άρνάκι.

Ή συνοδεία έξκίνησε, μπήκε στην πόλι και στάθηκε σε λίγο μπρός στην πόρτα ενός μεγάρου, όπου οι τρεις άντρες εισήχθησαν άμέσως και βρέθηκαν μπροστά στον κ. Αιμθρόσιο Λιμπώ, πρεβότο της Άστουμιάς της Σάρτρης, ένα παχουλό άνθρωπάκι με γυαλιά, ο όποιος τού κάκου προσπαθούσε να πάρη ύφος όγριο.

Για να δώση περισσότερο κύρος στην εμφάνισί του, ο κ. Λιμπώ περιστοιχίζόταν από ένα σωρό πολιτρούλακες, οι όποιοι γέμιζαν την αίθουσα και άποτελούσαν ένα θέαμα άρκετά γραφικό, άν και ο άρχηγός του θα τό ήθελε πολυμοχαρές.

Μά δέν ήταν αυτό μόνο. Ο κ. Λιμπώ, άγαθός άνθρωπος, συνηθισμένος να ύποκύπη στις θελήσεις της γυναίκας του, τόσο στην εκτέλεσι των καθήκόντων του, όσο και στην ιδιωτική του ζωή, την είχε παρακαλέσει να στέκεται όρθια πίσω άπ' την καρτέλα του και να τού ύπαγορεύη, ότι έπρεπε να λήη-να τού δινή θάρρος, αν παρουσιαζόταν άνάγκη.

Για να δώση περισσότερο κύρος στην εμφάνισί του, ο κ. Λιμπώ περιστοιχίζόταν από ένα σωρό πολιτρούλακες, οι όποιοι γέμιζαν την αίθουσα και άποτελούσαν ένα θέαμα άρκετά γραφικό, άν και ο άρχηγός του θα τό ήθελε πολυμοχαρές.

Μά δέν ήταν αυτό μόνο. Ο κ. Λιμπώ, άγαθός άνθρωπος, συνηθισμένος να ύποκύπη στις θελήσεις της γυναίκας του, τόσο στην εκτέλεσι των καθήκόντων του, όσο και στην ιδιωτική του ζωή, την είχε παρακαλέσει να στέκεται όρθια πίσω άπ' την καρτέλα του και να τού ύπαγορεύη, ότι έπρεπε να λήη-να τού δινή θάρρος, αν παρουσιαζόταν άνάγκη.

Ή κ. Λιμπώ-Μελανία ήταν τό μικρό της όνομα-είχε όλα τά άνδρικά χαρίσματα, που έλειπαν έντελώς από τό σιζύγο της. Έπί πλέον, ήταν νέα, πολύ ώραία και περιέργη κι' άκριβώς η

Ή κ. Λιμπώ είχε σηκωθή πρως-πρως κι' είχε φορέσει την πολυτελέστερη τουσαλέττα της...

περιέργεια της να δὴ τὸν περίφημο Λαγκαρντέρ, εἶχε γίνει ἀφορμή νὰ ἀκούσῃ τὴν παράκλησι τοῦ συζύγου της, νὰ σηκωθῇ πρῶτ-πρῶτ καὶ νὰ φορέσῃ τὴν πολυτελέστερη τουαλέττα της.

Πράγματι, ἡ σῆμη της θρυλικῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ἡρωϊκότητος τοῦ Λαγκαρντέρ, δὲν εἶχε φτάσει μόνο ὡς τ' αὐτὰ τῶν ἀξίωματικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν τῆς φρουρᾶς τῆς πόλεως... Πολλὲς κυρίες, ποὺ εἶχαν συζύγους ἡλικιωμένους καὶ ἀρθρικούς, δὲν ἔκαναν ἄλλο, παρά νὰ κουβεντιάσουν γιὰ τὸν ὄρατο ἱππότη καὶ παρ' ἅ' αὐτὰ, δὲν ἔλεγαν ποτὲ ὅσα σκεφτόντοσαν γι' αὐτόν.

Ὁ Λαγκαρντέρ λοιπὸν, καθὼς μῆκε μέσα καὶ εἶδε γύρω του αὐτὸ τὸ συναγερμὸ χαμογέλασε. Ὁ Κοκαρντάς ἔβγαλε τὸ καπέλλο του μὲ ὕφος ἀξιόπρεπτος κ' ὁ Πασπούαλ διεύθυνε τὰ βλέμματα του στὴν μὴν γυναίκα, ποὺ τιμοῦσε μὲ τὴν παρουσίαν της τὴν δὴμηγυρί.

Ὁ κ. Ἀμβρόσιος Λιμπῶ, λίγο φοβισμένος κ' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ μέτρα ποὺ εἶχε λάβει, ἔβησε τρεῖς φορές, σκουπίστηκε μὲ τὸ μαντήλι του, ἔβλεπε τὸ αὐτὸ του καὶ τέλος ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ.

— Κύριε, εἶπε στὸ Λαγκαρντέρ, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὸν κυττάξῃ, βῆ ἔρχε τὴν καλασὴν νὰ μοῦ πῆτε τ' ὄνομά σας ;

— Ὁνομάζομαι Ἐρρίκος, ἱππότης ντὲ Λαγκαρντέρ, ἀν καὶ δὲν βρέπω κατά τί μπορεῖ νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ τ' ὄνομά μου...

Ὁ κ. Λιμπῶ δὲν ἀπάντησε τίποτε καί, γυρίζοντας πρὸς τὸ Κοκαρντάς, τὸν ρώτησε κ' αὐτόν :

— Καὶ σεῖς, κύριε ;

— Ἐγώ ;... Διάβολε, δὲν τὸ ξέρετε ;... Ὁνομάζομαι Κοκαρντάς καὶ εἶμαι γνωστὸς ἐπὶ Παρίσι, στὴ Φλάντρα, στὴ Γασκώνη

καὶ σ' ἄλλη τὴν Εὐρώπη... Ἐπρεστὲ τὰγα νὰρθῶ σ' αὐτὸ τὸ βρωμιότοπο γιὰ νὰ βρεθῶν γαϊδουρία ποὺ δὲν μὲ γνωρίζουν ;...

Καὶ θυμωμένος, ξανάβαλε τὸ καπέλλο του, χωρὶς κανεὶς νὰ τολμῆσῃ νὰ τοῦ πῆ τίποτε.

— Καὶ ὁ ἄλλος ; τραυλίσε ὁ πρεβότος.

— Ἐγὼ ὀνομάζομαι Ἀμάμπλ Πασπούαλ, ἀπάντησε ὁ τελευταῖος, χωρὶς ν' ἀφίην ἀπ' τὰ μάτια του τὴν ὄρατα κ. Μετανία, καί εἶμαι δούλος ὄλων τῶν ὄρατιων κυριῶν τοῦ κόσμου.

— ἱππότης Ἐρρίκος ντὲ Λαγκαρντέρ, Πασπούαλ καὶ Κοκαρντάς, μουρμούρισε ὁ πρεβότος. Αὐτοὶ εἶνε... Αὐτὰ τὰ ὀνόματα γράφει αὐτὸ τὸ χαρτί...!

Στερῶσε τὰ γυαλιὰ του στὴ μύτη καὶ κύτταξε ἀπὸ πολὺ κοντὰ ἕνα χαρτί, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του. Μὰ ἔξαφνα τὸ χαρτί αὐτὸ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ δάχτυλά του, ὄρπαξιμὸ ἀπὸ τὴν αἰχμὴ τοῦ σπαθιοῦ Λαγκαρντέρ, ὁ ὁποῖος τὸ πῆρε στὰ χέρια του κ' ἀρχισε νὰ τὸ διαβάξῃ μὲ τὴν ἡσυχία του.

— Ναι, κύριε, αὐτὸ εἶνε ! εἶπε, ἐπιστρέφοντας τὸ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο στὸν πρεβότο. Ἦθελα μόνο νὰ ἰδῶ τὸ γράμμα... Τώρα τὸ εἶδα... καὶ τὸ ξέρω...

Ὅλος ὁ κόσμος γελοῦσε κ' αὐτὴ ἀκόμα ἡ γυναίκα τοῦ πρεβότου ἔκεινος, μὲν ἔνασθησε τὸ χαρτί του, μὴ κλεισε τὰ μάτια καὶ προσπάθησε νὰ δώσῃ ἀσπληρὸ τόνο στὴ φωνή του.

— Κύριε ντὲ Λαγκαρντέρ, εἶπε, εἶστε βέβαιος ὅτι μοῦ δώσατε τὸν ἀληθινὸ σας τίτλο ;

— Χῆρς τὸ βράδυ, στίς ὄχτω, κύριε, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Λαγκαρντέρ, μὲ θεωροῦσαν ὄλοι ὡς ἕνα τυχοδιώκτη... Μὰ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο ὕψος, ὁ ἀντιβασιλεὺς ὁ ἴδιος μοῦ ἔσφιγγε τὸ χερί καὶ ἀναγνώριζε μπροστὰ σὲ ὄλους τοὺς μεγιστάνες τῆς Γαλλίας τὸν τίτλο τοῦ ἱππότου ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος 14ος, ὁ ὕψηλός θείος μου. Μὰ δὲν θάλεω σὲ τί μποροῦν νὰ σὰς ἀφοροῦν αὐτὰ ἔσα ;

— Καὶ ποῖος εἶστε σεῖς ; φώναξε ὁ Κοκαρντάς, ὁ ὁποῖος ἔφραξε ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

Ὁ κ. Λιμπῶ φύσκασε τὰ μάγουλά του, ἀνασῆκωσε τὰ γυαλιὰ του, ἔφερε τὸ ἀριστερὸ του χερί στὸ γοφὸ καὶ μὲ τόνον γεμάτο ἔμφασι καὶ περφοβία, φώναξε :

— Ἐμεῖς ὁ κύριος πρεβότος τῆς Ἀστυνομίας τῆς πόλεως καὶ τοῦ δουκάτου τῆς Σάρτρης !

Ὁ Κοκαρντάς ἔξεπασε σ' ἕνα ὑπέροχο γέλιο.

— Πρεβότοι ! φώναξε. Τότε εἶμαστε συνάδελφοι καὶ μπορούμε νὰ συνεινενοθῶμε περίφημα (!). Κι' ἐγὼ εἶμαι πρεβότος κ' ὁ

Πασπούαλ ἐπίσης, ὅπως εἶνε γνωστὸ στὸ Παρίσι, σ' ἄλλη τὴ Γαλλία, σ' ὄλο τὸν κόσμο κ' ἀκόμα πιὸ μακριὰ.

— Βέβαια ! Βέβαια ! εἶπε ἐπιδοκιμαστικὰ ὁ Πασπούαλ.

— Περὶφημα ! ἐξακολούθησε ὁ Κοκαρντάς, τραβώντας ἀπὸ τὴ θήκη της τὴν τεράστια σπάθα του καὶ παίρνοντας στάσι μονομαχίας. Δεῖχτε μας λοιπὸν πῶς εἶστε ἀπ' τοὺς δικούς μας, ἀλλάζοντας μαζί μου μερικὲς σπαθίες...

Μὰ ὁ κ. Λιμπῶ, ἀντὶ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ὑπόδειξί του, μαζεύτηκε φοβισμένα πίσω ἀπὸ τὴν καρέκλα του. Μὰ ἀμέσως ἡ κ. Μετανία, παίρνοντας τὸ σὺζυγὸ της ἀπ' τὸ μπράσσο, τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀσὺλό του καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ, τρέμοντας τὴν προηγούμενη του θέσι, ὑπὸ τὰ γέλια ὄλων τῶν παριστιαίων.

— Κύριε, εἶπε ὁ Λαγκαρντέρ, δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ νὰ χάνω ἐδῶ πέρα... Τί θέλετε ;

— Τί θέλω ; ἔκανε ὁ πρεβότος ὁ ὁποῖος ἀπὸ κατάχλωμος ἔγινε κατακόκκινος. Ἴδου ! Δὲν εἶστε γιὰ μένα ὁ εὐπατρίδης, ποὺ ἰσχυριζέστε πῶς εἶστε, μὰ ἕνας κατόδικος, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βασιλευθῇ τὴν περασμένη νύχτα στὴ Βασιλίαν, ποὺ κατόρθωσε νὰ ἐραστειύσῃ καὶ ποὺ ἔχω διαταγὴ νὰ τὸν συλλάβω...

Τὰ εἶπε αὐτὰ, χωρὶς νὰ πᾶρη ἀνάσα, μὲ τὰ μάτια κλειστά— τόσο φοβόταν μήπως κάθε του λέξις κάνει νὰ ξεπροβάλλῃ κ' ἀπὸ ἕνα καινούργιο σπαθὶ μπροστὰ του.

— Α !... Μπᾶ ! ἔκανε ὁ Λαγκαρντέρ, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπομὴν εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐξαντλεῖται. Καὶ ποῖος σὰς τὸ εἶπε αὐτὸ ; Ποῖος σὰς ἔδωσε αὐτὴ τὴ διαταγὴ ;

Ὁ πρεβότος περιορίστηκε νὰ τοῦ δείξῃ τὸ χαρτί, ποὺ εἶχε μπροστὰ του.

— Εἶδατε ποῖος μὲ διάταξε, εἶπε, ἀφοῦ διάβασε τὸ χαρτί αὐτὸ κ' ἀναγνώρισε τὸ γράμμα του. Ἐξ ἄλλου, ἕνας εὐγενὴς δὲν ταξιδεύει ντυμένος ἔτσι ὅπως εἶσατε σεῖς, ἐχοντας γι' ἀκόλουθα δυὸ σπαθιστὲς μὲ τόσο κακὸ παρουνιστικὸν.

— Καράμπα ! οὐρλιαξε ὁ Κοκαρντάς, γυρίζοντας πρὸς τὸ σύντροφό του. Αὐτὸς ὁ ἔλεεινὸς μὴδαί μ' αὐτὸν τρόπο γιὰ πρόσωπα τῆς περιώτης μας ;

— Ἐτοῦ φαίνεται, εὐγενικὲ μου φίλε, ἀπάντησε ὁ Πασπούαλ.

— Αφοῦ εἶν' ἔτσι, θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ ! φώναξε ὁ Κοκαρντάς, ὑψώνοντας τὸ σπαθὶ του.

Μὰ ὁ Λαγκαρντέρ τὸν συγκράτησε καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν πρεβότο, τοῦ εἶπε :

— Ἐτῆτε τὴν ἀλήθεια, κύριε... Δὲν θὰ τολμώσῃ ποτε νὰ παρουσιαστῇ στὴν Αὐλὴ μ' αὐτὴ τὴν τουαλέττα...

— Καὶ κρατᾶτε στὰ χέρια σας ἕνα σπαθὶ, ποὺ δὲν εἶνε δικὸ σας, ἐξακολούθησε ὁ κ. Λιμπῶ...

— Κι' αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια... Ἐχω τὸ σπαθὶ τοῦ Ὑψηλοτάτου ἀντιβασιλέως... Μὴ μοῦ τὸ ζητᾶτε, κύριε, γιὰτὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ μπορούσα νὰ σὰς τὸ χαρίσω...

Καὶ παίζοντας τὸ σπαθὶ στὰ χέρια του, ἐξακολούθησε :

— Χαριτωμένο ὄπλο... Φαίνεται γὰρ ἕνα ἀθῶο παιγνιδάκι !... Ἐνα σπαθὶ τοῦ παλαιτοῦ !... Εἶνε λυγερὸ κ' ἀνάλωρο κ' ὄμοιος θὰ μπορούσε κανεὶς μ' αὐτὸ νὰ σκοτῆσῃ δέκα ἀνθρώπους... Φαντάζεστε, κύριε πρεβότε, ὅτι θὰ μοῦ δοθῇ εὐκαιρία νὰ τὸ χρησιμοποιήσω στὴ Σάρτρη ;

Ὁ κ. Λιμπῶ εἶχε τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα... Εἶχ' ἐνῶσει τὰ χέρια της καὶ στεκόταν ἐκστατικῶς... Ναι, πάντως, αὐτὸς ἦταν ὁ Λαγκαρντέρ... Ἐκεῖνὴ ἦταν βέβαια σχετικῶς κ' αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ σύζυγός της ἐλάχιστος γύρισε στὴν καρδιά της.

— Στὴ Σάρτρη ; ἔκανε ὁ κ. Λιμπῶ. Ὅσο εἶμ' ἐγὼ πρεβότος τῆς Ἀστυνομίας, δὲν θὰ σκοτῆσῃτε κανένα !

— Αὐτὸ ἐξαργάται ἀπάντησε ὁ Λαγκαρντέρ. Ἄν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος σὰς διάταξε νὰ μὲ συλλάβετε, ὁ πρίγκηψ Φίλιππος Γκονζάνγκας, βρισκοῦται ἀκόμη σ' αὐτὴ τὴν πόλι, θὰ τὸν σκοτώσω, νὰ εἶστε βέβαιος γι' αὐτό... Καὶ κανεὶς, ἐκτός ἀπ' τὸ Θεο, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σινκαπῆσθῃ τὸ ὑπέρσπου μου... Ἄν δὲν εἶνε παιὰ ἐδῶ, βὰ πάω νὰ τὸν γυπλώσω πιὸ μακριὰ...

Ὁ κ. πρίγκηψ Γκονζάνγκας δὲν εἶνε παιὰ στὴ Σάρτρη καὶ σεῖς δὲν θὰ βγῆτε ἀπ' αὐτὴ ! φώναξε ὁ πρεβότος μὲ φωνή, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνει σταθερή.

— Συλλάβετε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο κ' ὀδηγήστε τον στὴ φυλακὴ. (Ἄκολουθετε)

(*) Πρεβότος ἔλεγε κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔχι μόνον τοὺς ἀστυνομικοὺς διευθυντὰς τῶν πόλεων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος σπαθιστὰς.